БЕЛИ ЧОВЕК СУОЧЕН СА ГЕНОЦИДОМ НОВОГ ТИПА

Демографски потоп Европљана

Садашња „мигрантска криза”, инвазија трећесветских маса на Европу коју смо најављивали још 1994, део је великог пројекта „меког геноцида”. Првог таквог у историји. Покрећу га јудео-амерички центри моћи, финансиран је арапско-муслиманским новцем, а реализују га европске етномазохистичке елите које су иступиле из националне одговорности и приклониле се мрачном господару. Бели Европљани, угрожени етнички и расно (у име „антирасизма”), налазе се пред новом Битком код Поатјеа. Имају довољно и снаге и инструмената да се одупру и одбране, и изнутра и споља. Ако то сада не учине, неће никада

Пише: Гијом Фај

Геноцид се спроводи од најстаријих времена. Из скорије прошлости, сећамо се холокауста, геноцида над Јерменима, у Руанди и Камбоџи под Полом Потом (аутогеноцид). Геноцид може имати два облика: елиминацију циљне популације *директно* или њено *и*

ндиректно
нестајање другим врстама криминалних активности.
Индиректни геноцид
се догађао много пута током историје. Тренутна „мигрантска криза" део је таквог пројекта: демографски потоп Европљана.

МЕКИ ГЕНОЦИД, ДОБРОВОЉНИ И НИХИЛИСТИЧКИ

Европски народи су жртве лукавог покушаја геноцида, демографске и културолошке елиминације, чији су покретачи њихове сопствене етномазохистичке и ксенофилне елите. Првог те врсте у историји. Француске и белгијске власти највише су укључене у овај подухват *меког геноцида.* И физичког и културолошког.

Огрнут антирасистичком идеологијом, он, међутим, има расни и расистички циљ: постепену елиминацију европске – а посебно француске – аутохтоне популације. Елиминише их на пет начина: (1) подстицањем миграција неевропских досељеника; (2) смањивањем стопе наталитета домаће популације и кажњавањем породица средње класе; (3) узроковањем исељавања млађих припадника домаће популације казненом пореском политиком; (4) давањем друштвених, економских, правних и културолошких привилегија неевропском становништву у односу на домаће; и (5) кажњавањем било ког вида противљења целокупном пројекту имиграције и његовој идеологији.

Неки десничари понављају да су „систем", власт, држава, власти ЕУ, немоћни да зауставе масовну и неконтролисану имиграцију. Немоћни? Они су веома моћни и веома ефикасно постижу свој циљ: *етничко чишћење* Европе, почев од Француске.

У Француској, главну улогу у овом подухвату има троцкистичка идеологија. На челу су буржоаска и левичарска Социјалистичка партија и њени саветници, труст мозгова *Terra*

Nova .
Један од њених вођа скоро је изјавио да не треба много да бринемо због Националног фронта, јер ће његова моћ опасти из демографских разлога. Ово је препредена, цинична, свесна стратегија. Зли гласачи нестаће у корист нових. Они заправо желе овакву „етничку замену".

Terra Nova („нова земља", нова држава, нови људи) веома је ефикасан метаполитички лоби, који утиче на све сфере моћи. Њене калкулације у вези са изборима (привући имигранте и игнорисати средњу класу) мотивисане су одбојношћу према „етничкој Француској". Ово непријатељство последица је марксистичко-троцкистичке идеологије, чију суштину представља „пролетерски интернационализам": уништавање националних веза, надасве међу Европљанима.

Чињеница да је исламска вера сексистичка, реакционарна, антидемократска, и тако даље, не представља проблем за троцкистичке идеологе Социјалистичке партије и *Terra Nova*
, који су најмање „републиканци". Опседнути су истребљењем етничких народа Европе, нарочито Француске. Није ли ова троцкистичка идеологија, „интернационалистичка" од самог почетка, самоубилачка чак и за оне који је заступају? Јесте. Па шта? Њих то није брига. Пошто су усклађени са самим собом, они су
нихилисти
. Њихов циљ је да униште оно што мрзе – европску цивилизацију – а не да изграде нови свет, у који ни сами не верују.

СТРАТЕШКЕ ОСЕ МЕКОГ ГЕНОЦИДА

Средства која се користе, нарочито у Француској, тој лабораторији, налазимо и на нивоу Европске уније. То су идеолошке, економске, правне и полицијске мере:

1) Подстицање имиграције. Дозвољавање имиграције или цинично подстицање свих средстава колонизације. „Мигрантска" криза је најновија демонстрација овог средства. Након тридесет година имиграција, стиже поплава у виду милиона миграната, хуманитарно означених као „избеглице". Европске власти нису немоћне да спрече миграционе токове; напротив, они желе да их нагласе. (На пример, неразумно понашање госпође Меркел.) Протеривање се сматра немогућим.

2) Промовисање исламизације. Све што је арапско-муслиманско сматра се светим и недодирљивим од стране власти, упркос исламистичким нападима и војним интервенцијама против ИСИС-а. Фаворизовање ислама је државна политика. Стога је „исламофобија" велики грех, неопростиви злочин.

3) Осиромашење и опорезивање аутохтоних припадника радничке и средње класе. Нека они плаћају за друге. Целокупна фискална политика социјалистичке владе иде у том правцу: благостање чак и за илегалне имигранте (усисна пумпа), које се финансира растућим захтевима према рођеним Французима.

4) Спровођење политике усмерене против породице и раста наталитета. Распадом система породичне помоћи, влада је успела да 2015. године смањи стопу наталитета етничких Француза. Израчунали су да велика породица француског порекла није сасвим прихватљива...

5) Практиковање позитивне дискриминације. Предност при запошљавању на етничкој основи, у име „антирасизма". Приватне компаније и државна администрација подстичу се да систематски запошљавају нискоквалификовану радну снагу.

6) Изузеће од казне за иностране прекршиоце. Ова политика, уведена пре најмање тридесет година, наглашена је избором госпође Тобир за министарку правде. Њена идеолошка оријентација (иначе шизофрена) потпуно је јасна: непријатељство према свему што је означено као „француско–европско".

7) Спречавање преношења културе у образовању. Ниподаштавање историје Француске, укидање изучавања грчког и латинског, уништавање граматике и правописа, деградирање предавања француског језика, укорењивање, промовисање и уздизање

култура имиграната – исламских, афричких и других. Ова дефранкофонизација и деевропеизација представља државну политику. Госпођа Вало-Белкасем, „социјалистичка" министарка образовања и лажна феминисткиња, само је насмешена глумица, као и много других министара и униониста троцкистичког уверења.

8) Гушење и кажњавање било каквог отпора владајућој идеологији. У џунгли Калеа и околним областима, илегални имигранти који учине неко кривично дело пролазе некажњено; Французима који се противе, демонстрирају и покушавају да се заштите стављају се лисице на руке, бивају затварани и кривично гоњени. Репресија против „Демонстрација за све" прати исту логику. Угрожено је све што брани француски идентитет и „француска" држава га кажњава. Иста врста репресије може се приметити у штампаним и аудио-визуелним медијима, као и на интернету. Судови и полиција толеришу агресоре и окупаторе, а немилосрдни су према отпору. Могли бисмо га назвати *Вишијевим синдромом,* зар не?

КОЛАБОРАЦИОНИСТИ ПРОТИВ ОТПОРАША

Обе стране су прилично добро дефинисане. Држава, медији, судство и полиција имају мисију да спрече и неутралишу отпор домаћег становништва и њихових бранилаца. Међутим, погрешно верују да су победили.

Они који сеју ветрове грађанског рата, на крају ће пожњети ураган. Вероватно ће бити крвав. Њих не мотивише ни глупост ни идеализам, већ свесна мржња и жеља за ратом; сарадња са агресором и клађење на његову победу. Међутим, ризикују и да изгубе рат који су изазвали. Отпораши имају веће шансе за победу, јер су мотивисани оданошћу према својим коренима, док колаборационисти служе господарима, које могу и да издају.

Видећемо ко ће победити, али мислим да ће бити баш као у *Армији сенки.***<**

(Извор: Counter-Currents Publishing, www.counter-currents.com. Опрема: „Нација Прес”. Ширу верзију овог текста, на француском, можете погледати на: www.gfaye.com/un-projet-de-genocide-des-peuples-europeens)

Објављено: петак, 11. март 2016, 21:40h